

a templomkertben mert mindig ő rúgja elvégre hazai pálya
 és az isten a legjobb barátja neki sőt rokona körtefa az egyik kapufa
 de ennek nincs jelentősége a gól az gól a kapufa meg kapufa
 még ha a körtefa is meccs után majd visszaáll körtét teremni
 az atya misézni hittant tartani mi meg szétszéledünk
 ki meghalni ki élni odatartva arcát a sorsnak írja rá
 szigorú kézzel árulkodó történetét melynek feledhetetlen
 epizódját őrzí ez a megsárgult fotó

Szakítás

gyöngyöző testtel lépett ki
 a fürdőkádból makulátlanul
 mintha az anyjából bújt volna elő
 hogy bennem vesszen el
 a fürdővíznek erdőszaga volt
 szuszogva lappadt le a hab
 a bepárasodott tükörben maradt az arca
 ilyen szép talán még sose volt
 tudtam mit akar mondani
 de végül nem mondott semmit
 közben beesteledett
 csillagok égették ki a retinámat
 csorog belém szakadatlan a sötétség
 nehéz vagyok mint egy koporsó
 minden árnyék őt sejteti
 én már szívesen megbocsátanék
 de a megbocsátanivalók szavatossági
 ideje lejárt hát megbocsátatlanok maradnak

Krusovszky Dénes

Életrajzi kísérletek

A CSÖRTETÉS

Az elhagyatott strandon éjszaka
 mit kerestem, hullott levelek,
 fehér és kék hullott csempék,
 nevek, melyekre alig emlékszem,
 hogy mi adta a fényt, nem tudom már,

de biztosan nem borult sötétbe minden,
hiszen láttam akkor, és még mindig látok,
repedésekből tört elő a gyomnövények vigasza,
viaszos cseppek ültek a fűre, betonra,
izzott minden, de szigorú titokban,
az elhagyatott strandon éjszaka,
üvegszilánkok szikráztak az aszfalt
sebhelyeiben, horkantások és visítások
szakadtak fel a bokrok közül,
nem mozdult el semmi, egy helyben reszketett,
és a csörtetés azóta is, az idő csörtetése,
felbuktam valamiben, de nem hagytak elesni,
lyukas drótháló, bedőlt kőkerítés,
mit kerestem ott, és mit keresek folyton,
azon az elhagyatott strandon éjszaka.

MÁRVÁNYDARÁLÓ

Egy márványdaráló dolgozik
a völgyben, mondta nagyapám,
amikor hajnalban felriadtam
a távoli robajra, miféle völgyben,
kérdéstem, papa, mi a síkságon élünk,
és márvány sincsen itt,
pedig darálnak, felelte nagyapám,
hallod te is, mi mást ropogtatna így
az a nagy gép odalent.

ENNYIRE EGYSZERŰ

Elfelejtkeztem a műanyag zacskóról,
amibe a meztelen csigákat
gyűjtöttem össze előző éjjel,
valamiért napnyugta után szeretnek előmászni,
a hűvös sötét vonzza őket,
vagy talán a kerti lámpák távoli fénye,
ahogy az éjszaka váratlan pontjain
egy-egy elhaladó macska
vagy ritkábban menyét
a mozgásérzékelő hatókörébe lépve
felgyűjtja azokat,
a műanyag zacskót, amibe összeszedtem őket,
kint felejtettem a kerti padon,
a nyár legforróbb napjai voltak,
nem is emlékszem már, hová mentem,

a természet szinte önkívületben tombolt,
a növények burjánzása megállíthatatlannak tűnt,
a szomjúságtól nyögdécselt a sövény,
a csigák meg, gondolom, a saját váladékaikban
főttek meg a műanyag zacskóba zárva,
amikor hazaérve rájuk találtam,
tulajdonképpen nem is voltak már sehol,
a zacskót kibontva néhány körömnyi,
fekete, száraz görcsöt találtam csupán,
nem is kellett kidobni őket,
elég volt kiszórni a fűre,
nyomuk sem maradt,
ennyire egyszerű ez az egész, igen.

KICSI, FEHÉR

A baseballsapkájára pontosan emlékszem,
de a vezetékneve már nem jut eszembe,
valamilyen Krisztián,
nem is vele voltam igazán jóban,
hanem a bátyjával,
egy időben sokat kosárlabdáztunk együtt
a gimnázium aszfaltozott udvarán,
de neki már a keresztnéve sem jut eszembe,
Krisztiánról annyit tudtam, hogy punk,
bár abban nem voltam egészen biztos,
hogyan ez végül is mit jelent,
sárga és piros volt a sapkája,
és egy himzett T-betű volt az elején,
úgy emlékszem, kicsit irigyeltem is azt a sapkát,
a már nem tudom, melyik városban lévő
szakközépiskola kollégiumi szobájában
egy elektromos kábelre akasztotta fel magát,
a temetésére is inkább a bátyja miatt mentem el végül,
Máté Pétertől az *Elmegyek* szólt a ravatalozóban,
nem tudom, mit gondolt volna erről,
egészen kicsi, fehér koporsója volt,
annyira apró, mintha halálában
összezsugorodott volna, pedig, ha jól tudom,
az ilyen fiatal halottak inkább nőni szeretnek.